

[Hans Schmidt.]

medlem af mindretallet uvedkommende, idet dette problem formentlig er et spørgsmål ikke imellem Danmark og den enkelte, men imellem staterne.

Det er et synspunkt, som også må have betydning i relation til beslægtelsen af mindretallets skolebygninger i 1945, som man også har baseret på den omtalte § 10. Jeg skal her også nævne konfiskationsloven, der har betydning for mindretallet i en del forhold, som jeg allerede har gjort til genstand for en drøftelse her i folketinget den 16. oktober 1953. Jeg nævnte her bl. a. bygningerne, der formelt tilhører Wohlfahrts- und Schulverein i Flensborg, og som tjente kulturelle formål indenfor mindretallet. I sin svartale erklærede daværende statsminister Hedtoft, at spørgsmålet om en eventuel frigivelse på grundlag af et dispensationsandragende stadig var under overvejelse. Jeg nævnte dengang også forholdene omkring Höfeverwaltungsgesellschaft, som efter min mening kunne give anledning til nærmere undersøgelse.

Desuden må jeg efter det materiale, der er tilvejebragt af de parlamentariske kommissioner, nævne forholdene vedrørende de embedsmænd, funktionærer og andre, der enten i forbindelse med en dom i henhold til straffelovstillægget eller i forbindelse med en kendelse af en tjenestemandsdømstol, eller også uden at der skulle foreligge en kendelse, har mistet stilling eller pension, og som nu burde have deres sag ordnet.

Jeg vil tillige gerne have lov til at henlede folketingets opmærksomhed på, at der findes en hel del statsborgere i grænselandet, der den dag i dag ikke har fået deres valgret tilbage, til trods for at den hidtidige vandsbetingelse for valgretten er blevet ophevet. Det er imidlertid rigtigt, at § 3 i lov nr. 286 af 18. juni 1951 om ændring af reglerne om fortabelse af rettigheder som følge af straf ophæver § 6 i lov om tillæg til borgerlig straffelov angående forræderi og anden landsskadelig virksomhed, således at bestemmelsen vedrørende tabet af de bor-

gerlige rettigheder i forbindelse med en dom i henhold til straffelovstillægget er bortfaldet. Denne paragraf bringes dog kun til anvendelse på domme, der er afsagt efter den 18. juni 1951, således at rettighedsfortabelsen i alle domme afsagt før dette tidspunkt opretholdes for det i dommen fastsatte tidsrum. Også her mener jeg, at fremlæggelsen af de parlamentariske kommissioners beretninger må kunne give anledning til at træffe en ordning, der ganske generelt ophæver alle valgrets begrænsninger, der står i forbindelse med retsopgøret efter 1945.

Endvidere vil jeg gerne have lov til at henlede folketingets opmærksomhed på vanskeligheder, der er opstået i forbindelse med de midlertidige love om erhvervelse og fortabelse af indfødsret. Også her mener jeg, at der må foreligge grund til at træffe en afsluttende ordning, ligesom spørgsmålet om hjemstavnsrettens bevarelse i alle enkelte tilfælde burde ordnes på den mest generøse måde.

Endelig anser jeg det for at være min pligt at lægge et ord i vægtskålen for de 60 fanger, som endnu hensidder i fængslerne, og som med længsel ser hen til benådningens dag. Da deres skæbne for et år siden var på tale i det høje ting, afstod jeg fra at tage ordet, men offentliggjorde „Talen, som ikke blev holdt“ i bladet „Der Nordschleswiger“ i dagene derefter. Jeg beder om formandens tilladelse til at citere:

„Jeg har forståelse for de følelser, det danske folk må nære i mindet om den tid, den her foreliggende sag vidner om. De må i særlig høj grad næres af dem, der er tynget af sorg over deres pårørende, som har sat livet til, eller af dem, som er præget af den aktive kamps oplevelser og lidelser.

Som tilhørende det tyske folk føler jeg herfor et ansvar, som jeg ikke skal søge at unddrage mig, uanset hvad der ud fra en større historisk sammenhæng måtte kunne siges til mit folks forsvar, hvad selve krigen forløb angår.